

2.

Det avgis det til den alminnelige fløtning i vassdraget nødvendige vatn overensstemmende med de ved overenskomst eller skjønn fastsatte regler.

3.

Det skal ved manøvreringen has for øye at flomvassføringen i vassdraget så vidt mulig ikke forøkes og at den naturlige lavvassføring mellom reguleringsdammen ved Finkoihøgda og overføringsstedet ikke forminskes til skade for andres rettigheter.

For øvrig kan tappingen skje etter Nea kraftverks behov.

4.

Det skal påses at flomløp og tappeløp ikke hindres av is eller lignende og at reguleringsanlegget til enhver tid er i god stand. Det føres protokoll over manøvreringen og avleste vasstander samt observeres og noteres, om det forlanges, regnmengder, temperatur m. v. Av protokollen sendes hver måned avskrift til Hovedstyret for Norges vassdrags- og elektrisitetsvesen.

5.

Til å forestå manøvreringen antas en norsk statsborger som godtas av vedkommende departement. Hovedstyret for Norges vassdrags- og elektrisitetsvesen kan bestemme hvor damvokteren skal bo og at han skal ha telefon i sin bolig.

6.

Viser det seg at slippingen etter dette reglement medfører skadelige virkninger av omfang for almene interesser, kan Kongen uten erstatning til konsesjonæren, men med plikt for denne til å erstatte mulige skadevirkninger for tredjemann, fastsette de endringer i reglementet som finnes nødvendig.

Endring av reglementet kan bare foretas etter at de interesserte har hatt anledning til å uttale seg.

Departementet vil anbefale at det blir gitt tillatelse til regulering og overføring på de vilkår som er vedtatt av Stortinget og at det blir fastsatt manøvreringsreglement som inntatt foran.

I industrikomiteéns innstilling til Stortinget er bl. a. uttalt:

«Komitéen går ut frå at det blir bygd anleggsveg fram til Finkoihøgda og at dette blir gjort i samråd med vegvesenet og skogoppsynet for å få størst mogeleg nytte av desse utbyggingar i framtida. På dei stader

der elva er brukt til fløting og nå blir tørrla må der skaffast kompensasjon enten ved der vert slept vatn til fløtinga eller der byggjast turvande vegar som erstatning for at fløtinga fell burt.

Komiteén viser elles til det som er sagt frå Selbu kommunestyre og går ut frå som ein forutsetning at tapping frå Lødølja reguleringa vert praktisert slik at det ikkje gjer tilhøva i Selbusjøen vanskelegare enn dei er.»

For øvrig har departementet merket seg komitéens bemerkning om at det i skjønnsraken er nødvendig med en sakkyndig for reindriftnæringen.

Departementet vil henstille til konsesjonæren om i den utstrekning det er hensiktsmessig å benytte arbeidskraft og maskinelt utstyr fra Tydal kommune.

Det forutsettes at departementet som vanlig er bemyndiget til å godkjenne mindre planendringer og å foreta derav følgende endringer i manøvreringsreglementet.

Industridepartementet

tilrår:

- 1) I medhold av lov om vassdragsregulering av 14. desember 1917 tillates Trondheim Elektrisitetsverk å foreta regulering og overføring av Lødølja i Tydal og Melåker kommuner i det vesentlige i samsvar med de fremlagte planer og på de vilkår som er inntatt i Industridepartementets tilråding av 26. juli 1968.
- 2) Det fastsettes manøvreringsreglement for reguleringen og overføringen i samsvar med det i ovennevnte tilråding inntatt utkast som gjeldende inntil videre.

24. Glommens og Laagens Bruks-eierforening.

(Tillatelse til ytterligere regulering av Aursjøen i Skjåk m. v. meddelt ved kongelig resolusjon 30. april 1965. Planendring.)

Kgl. res. av 9. august 1968.

I brev av 20. juni 1967 har Glommens og Laagens Brukseierforening søkt om tillatelse til å unnlate å overføre vanningsvann fra Skriugrova til Aursjøen.

I anledning av søknaden har Hovedstyret for Vassdrags- og Elektrisitetsvesenet avgitt følgende uttalelse til departementet:

«Ved departementets brev av 16. januar 1967 fikk Hovedstyret oversendt til uttalelse

følgende brev datert 16. januar 1967 fra advokat Pål Øystein Kvarberg:

«En viser til konferanse med byråsjef Landmark-Paulsen den 9. januar 1967 angående den kongelige resolusjon av 30. april 1965 hvoretter Glommens og Laagens Brukseierforening ble meddelt tillatelse til å demme opp Aursjøen i Skjåk til kote 1097,50 og å overføre Vetli-Utla og Skridugrovi til Aursjøen i samsvar med søknad av 20. april og 23. november 1964 og på betingelser som inntatt i Industridepartementets tilråding av 30. april 1965.

Som kjent er det en rekke eiendommer nede i Nordberg i Skjåk som fra uminnelige tider har tatt vatningsvatn fra Skridugrovi. Vatnet har vært ledet bort fra Skridugrovi gjennom en kanal fra et vassinntak på ca. kote 1200 fram til lia på begge sider av kraftstasjonen Skjåk I ved Kittilstad. I tillegg til vatnet fra Skridugrovi har en tatt inn bekken fra tjern 1215 der denne krysser kanalen slik at også dette vatnet ledes bort fra Aursjøen. Dette kryssingspunkt ligger sør Vasstakhø 1295 (Gradteigkart D 29 aust-Skjåk). I dette distriktet som er et av de mest nedbørfattige i Norge er det en livsbetingelse for jordbruket at en kan benytte kunstig vatning av åker og eng.

For å sikre en jevn vassmengde i Skridugrovi og dermed en jevn vassføring i vatningskanalen har en ved demninger holdt tilbake vårfloim i de tjernene som Skridugrovi kommer fra, nemlig Aflåtjern og Mjølakolotjernene 1314 og 1294.

Eierne av fellesvatningsanlegget er eiendommene: Nordre Lykre, gnr. 118, bnr. 5 — Rasmus Horten, Søndre Lykre, gnr. 118, bnr. 14 — Torbjørn Lund, Nordre Hyrve, gnr. 119, bnr. 1 — Sylfest Hyrve, Søndre Hyrve, gnr. 119 bnr. 2 — Sevald Hyrve, Nordistuen Kittilstad, gnr. 120 bnr. 1 — Nils Heggebotten, Sørstuen Kittilstad, gnr. 120 bnr. 3 — Alfred Forberg, Nedre Jevnheim, gnr. 121 bnr. 1 — Hans Bustad, Øvre Jevnheim, gnr. 121 bnr. 2 — Torstein Jevnheim, Flåten, gnr. 122 bnr. 1 — Hans Dagsgaard, Harsheim, gnr. 123 bnr. 2 — Jo Harsheim. Dessuten har følgende eiendommer hatt rett til å nyttiggjøre seg overflødig vatn:

Skogsett, gnr. 118 bnr. 8 — Anton Jøingsli, Sygard, gnr. 118 bnr. 7 — Kristen Ødegaard og Husom, gnr. 120 bnr. 2 — Johs. Løkken samt Lykre, gnr. 118 bnr. 1 — Andrea Lykre.

Til orientering vedlegges avskrift av skjøte av 13. februar 1838 tinglyst 1. juni 1838 angående vatningsanlegget fra Skridugrovi. Av dette fremgår det at dette fellesvatningsanlegget er meget gammelt og hevdvunnet.

I betingelsene for tillatelsen til ytterligere regulering m. v. av Aursjøen — kongelig resolusjon av 30. april 1965 — nr. 11 første ledd, ble konsesjonæren tilpliktet å sikre vassforsyningen til de vatningsanleggene som mister vatnet som følge av at Skridugrovi overføres til Aursjøen.

Ved skjønn av 11. juni 1965 ved Nord-Gudbrandsdal herredsrett, jfr. rettsboken som foreligger i departementet, ble Glommens og Laagens Brukseierforening tilpliktet å anordne tre vatningsanlegg med inntak fra Ottaelven til erstatning for vatnet i Skridugrovi, nemlig et anlegg øst for Skjåk I kraftstasjon for eien-

dommene Nordistuen Kittilstad, Sørstuen Kittilstad, Nedre Jevnheim, Øvre Jevnheim, Flåten og Harsheim, et anlegg for Nordre og Søndre Hyrve og endelig et anlegg for Nordre Lykre, Søndre Lykre, Lykre, Skogsett, Sygard, Vangen og Furumo, se rettsboken side 28—30. De to siste eiendommer var indirekte avhengige av vatnet i anlegget.

Vatningsanleggene skulle være brukseierforeningens eiendom, og regulanten ble pålagt vedlikeholdsplikt av anleggene med unntak av stoppekraner og hydranter. Brukseierforeningen ble videre pålagt å dekke strømgiftene. Fordeling av vatn mellom de berettigede skulle være brukseierforeningen utedkommende. Jfr. rettsboken side 28.

Skjønnet er endelig og rettskraftig. Imidlertid ble det i rettsboken for overskjønnet inntatt en presisering av vedlikeholdsplikten m. m., jfr. rettsbok av 26. mars 1966 fra Nord-Gudbrandsdal herredsrett side 3, hvorfra gjengis:

«1. Vanningsanleggene øst for Skjåk I kraftanlegg, anlegget for Hyrve nordre og søndre og anlegget for Lykre m. fl. (underskjønnets tiltaksbeslutning 2, 3 og 4).

Underskjønnsrettens tiltaksbeslutning punkt 2 c (side 28) forstås slik at regulanten skal bære vedlikeholds- og strømgifter, mens brukerne av anleggene skal forestå den daglige drift og det daglige etter-syn av anleggene, så som start og stopp av pumper o. l. Regulanten klargjør anleggene før vanningsseongen om våren og tømmer anleggene og sikrer dem mot frost etc. om høsten når vanningen er avsluttet. Videre er det en forutsetning at grunneierne holder sine egne anlegg i forsvarlig stand og at de behandler disse og hovedanlegget med pumper med omsorg og i henhold til den instruks for den daglige drift som senere måtte bli utferdiget. Det er endelig en forutsetning at det for hvert av de tre hovedanlegg oppnevnes en representant for brukerne som regulanten kan henvende seg til angående driften av anlegget, samtidig som regulanten selv vil oppgi hvilken representant grunneierne kan henvende seg til.»

Som det fremgår av mitt brev av 21. juli 1966 til Glommens og Laagens Brukseierforening, Oslo, som departementet ble tilstillet gjenpart av, ble det våren og sommeren 1966 ført forhandlinger mellom brukseierforeningen og de interesserte om en endring i de pålagte tiltak både hva angår bygging og drift. Disse forhandlinger som ble innledet fra brukseierforeningens side, førte ikke fram.

De interesserte i fellesvatningsanlegget fra Skridugrovi har nå vært holdt i uvisse med hensyn til anleggets fremtidige drift gjennom flere år, idet det allerede ved de forberedende arbeider og undersøkelser vedrørende Aursjøen var klart at en regulering av Aursjøen måtte ta sikte på å få med hele sjøens nedslagsfelt og ikke utelate en vesentlig del av det. Aursjøens totale nedslagsfelt er av brukseierforeningen i søknaden av 20. april 1964 oppgitt til ca. 103 km² hvorav ca. 16 km² omfattes av Skridugrovi.

De interesserte har derfor i disse årene ikke vedlikeholdt anleggene, demninger ved Aflåtjern 1367 og Mjølakolotjernene 1314 og 1294

ber 1967 i Nordberg kunne en bare konstatere at det var enighet om at Brukseierforeningen blir pålagt å iverksette overføringen av Skridugrovi slik den fikk tillatelse til sammen med den utvidede regulering av Aursjøen m. m. ved den kongelige resolusjon av 30. april 1965, mot å gjennomføre de ved skjønnene pålagte tiltak.»

Rettighetshavernes standpunkt skulle etter dette være klart. Hva angår begrunnelsen for dette viser en til mitt brev av 11. januar 1967 til Industridepartementets vassdragsavdeling. En tør anmode om bifall av rettighetshavernes standpunkt.»

Skjåk kommunestyre, vedtak 17. august 1967:

«Kommunestyret vil oppmode Brukseierforeningen om å søkje ny kontakt med dei interesserte grunneigarar om tilhøvet.»

Oppland fylkes elektrisitetsverk, påtegning 20. september 1967:

«Det fremgår av saksdokumentene at Brukseierforeningen på grunnlag av konferanser med grunneierens advokat har fremlagt forslag til avtale i 2 alternativer. Ingen av forslagene fikk enstemmig tilslutning fra grunneierne. Det synes lite rimelig at Brukseierforeningen kan påta seg større forpliktelser enn de som er tilbudt i disse forslag. Vi antar derfor at det har liten hensikt å følge Skjåk kommunestyres oppfordring om nye forhandlinger. Vi vil i stedet tilrå at de interesserte grunneiere gis anledning til å overveie Brukseierforeningens forslag på nytt med svarfrist. Skulle ingen av de to forslag få enstemmig og bindende tilslutning fra grunneierne, vil vi rå til at Brukseierforeningens søknad av 20. juni 1967 innvilges.»

Fylkesmannen i Oppland, brev av 28. februar 1968:

«Jeg viser til uttalelse av 20. september 1967 fra Oppland fylkes elektrisitetsverk, og i samsvarende med elektrisitetsverkets tilråding ble saken foranlediget forelagt grunneierne til ny vurdering. Som det går fram av uttalelsen av 11. november 1967 fra advokat Pål Øystein Kvarberg, fant grunneierne ikke å kunne endre tidligere standpunkt om å kreve at reguleringen av Aursjøen ble gjennomført etter de opprinnelige planer.

Etter dette finner jeg å måtte slutte meg til ovenfor nevnte uttalelse av 20. september 1967 fra Oppland fylkes elektrisitetsverk med anmodning om at søknaden av 20. juni 1967 fra Glommens og Laagens Brukseierforening om planendring blir innvilget.»

Glommens og Laagens Brukseierforening har i brev av 18. mars 1968 uttalt at man ikke har noen bemerkninger til de innkomne uttalelser.

Hovedstyret vil bemerke:

Ved kongelig resolusjon 15. juni 1962 fikk Glommens og Laagens Brukseierforening til-

latelse til regulering — senking — av Aursjøen fra kote 1094,5 til kote 1085,0, jfr. St. prp. nr. 49 for 1961—62 og Innst. S. nr. 129 for 1961—62 og ved kongelig resolusjon 30. april 1965 fikk Brukseierforeningen tillatelse til å demme opp Aursjøen til kote 1097,5 og å overføre Skridugrovi og Vesle-Utla til Aursjøen.

En rekke eiendommer nede i Nordberg i Skjåk har fra gammelt av tatt vatningsvatn fra Skridugrovi. Vatnet har vært ledet bort fra Skridugrovi fra et vassinntak på ca. kote 1200 og ført i kanal ut av Aursjøens nedbørfelt til et punkt i hoveddalens åsside, hvor det er fordelt mellom rettighetshaverne. I tillegg til vatnet fra Skridugrovi har en tatt inn bekken fra tjern 1215 der denne krysser kanalen, slik at også dette vatnet er ledet bort fra Aursjøen.

I konsesjonsvilkårenes post 11 er det tatt inn bestemmelse om at konsesjonæren er forpliktet til å sikre vassforsyningen til de vatningsanleggene som mister vatnet som følge av at Skridugrovi overføres til Aursjøen.

Ved underskjønn avhjemlet 11. juni og 7. august 1965 og overskjønn 26. mars 1966 er Brukseierforeningen pålagt å anordne tre vatningsanlegg med inntak fra Ottaelva til erstatning for vatnet i Skridugrovi.

Ifølge utredningen fra Brukseierforeningen viste det seg ved befaringer sommeren 1966 at forholdene var annerledes enn forutsatt, idet kanalene fra Skridugrovi nærmest er å sammenlikne med grunne grøfter og ligger i så slake fall at bare en liten del av Skridugroviss vassføring kan føres ut av Aursjøens nedbørfelt. De nye vatningsanleggene vil også bli langt dyrere enn man hadde regnet med etter de sakkyndiges overslag. Omkostningene ved de tiltak som skal erstatte vatningsvatnet fra Skridugrovi står således ikke i noe rimelig forhold til de kraftmengder som kan innvinnes.

Brukseierforeningen søker derfor nå om tillatelse til å unnlate å iverksette den gitte tillatelse til å overføre vatningsvatn fra Skridugrovi til Aursjøen.

Det har vært ført forhandlinger mellom Brukseierforeningen og grunneierne for å finne fram til en rimeligere løsning på vatningstiltakene, for derved å kunne gjennomføre overføringen. Men disse forhandlinger har ikke ført fram.

Grunneierne hevder at Brukseierforeningen bør pålegges å gjennomføre overføringen og de tiltak den er pålagt av skjønnet. Det er videre framholdt at de interesserte i felles vatningsanlegget fra Skridugrovi er blitt skadelidende ved at anlegget ikke er holdt ved like

på grunn av den uvisse det har vært i flere år med hensyn til anleggets framtidige drift.

Brukseierforeningen hevder på sin side at overgangen til elektriske pumper var begynt før konsesjonen ble gitt og at de lange kanaler fra Skriugrovi og andre kilder i fjellet allerede i 1963 bar preg av lang tids sviktende vedlikehold.

Hovedstyret vil, slik som forholdene ligger an, anbefale at Brukseierforeningens søknad om tillatelse til å unnlate å iverksette overføringen fra Skriugrovi blir imøtekomet.

Med hensyn til grunneiernes påstand om at de er blitt skadelidende vises til vassdragsreguleringslovens § 16, post 7, jfr. oreigningslovens § 28.

Behandlet i møte 27. mai 1968.»

Departementet skal bemerke:

Ved kongelig resolusjon av 15. juni 1962 fikk Glommens og Laagens Brukseierforening tillatelse til neddemming av Aursjøen fra kote 1094,5 til kote 1085,0, jfr. St. prp. nr. 49 for 1961—62 og Innst. S. nr. 129 for 1961—62.

Ved kongelig resolusjon av 30. april 1965 fikk Brukseierforeningen tillatelse til senking av Aursjøen til kote 1097,5 og til overføring av Skriugrova og Vesl-Utla til Aursjøen. En rekke eiendommer i Nordberg i Skjåk har fra gammelt av til vanningsformål ledet vann bort fra Skriugrova og ført det i kanal ut av Aursjøens nedbørfelt til et punkt i hoveddalsens åsside, hvor det blir fordelt mellom de respektive rettighetshavere.

I henhold til vilkårenes post 11 i tillatelsen av 1965 ble det ved overskjønn avhjemlet 26. mars 1966 pålagt Brukseierforeningen å anordne tre vanningsanlegg med inntak fra Ottaelva. Disse anlegg skal tjene som erstatning for vannet fra Skriugrova.

Glommens og Laagens Brukseierforening anfører at forholdene er noe annerledes enn forutsatt, i det kanalene fra Skriugrova nærmest er å sammenligne med grunne grøfter og ligger i så slake fall at det bare er en liten del av Skriugrovas vannføring som kan føres ut av Aursjøens nedbørfelt. Det viste seg videre etter at anbud var innhentet at de tre vanningsanlegg ville bli langt dyrere enn man hadde antatt etter tidligere overslag av sakkyndige, slik at det ikke var forholdsmessighet mellom de kraftmengder som kunne innvinnes og de antatte omkostninger ved de tiltak som skulle erstatte vanningsvannet fra Skriugrova.

Det ble etter dette, for at man skulle få gjennomført overføringen, ført forhandlinger mellom Brukseierforeningen og grunneierne

for å nå frem til en rimeligere løsning når det gjaldt vanningstiltakene. Det av foreningen fremsatte tilbud ble avslått av grunneierne da man ikke fant det tilfredsstillende. Grunneierne hevder at foreningen bør gjennomføre overføringen og de tiltak som skjønnnet har pålagt, mens foreningen på sin side fremholder at den bør fritas for dette og anfører at overgang til elektriske vannpumper var begynt før konsesjon ble gitt i 1965 og at kanalene allerede i 1963 bar preg av sviktende vedlikehold.

Grunneierne hevder at når kanalene i de senere år har vært dårlig vedlikeholdt, skyldes det den uvisshet som den planlagte overføring har medført med hensyn til kanalleggets framtidige drift. Grunneierne vil derfor bli skadelidende hvis overføring ikke iverksettes overensstemmende med konsesjonen av 1965.

Departementet finner det ikke rimelig at Reguleringsforeningen som konsesjonær skal tvinges til å foreta en overføring som viser seg ikke å bli regningssvarende og anbefaler at planen for den ved ytterligere regulering av Aursjøen m. v. blir endret slik at overføringen av Skriugrova faller bort.

Man forutsetter at departementet er bemyndiget til å foreta den nødvendige endring i manøvreringsreglementet.

Man går ut fra at de berørte rettighetshavere vil bli holdt skadesløse etter reglene i reguleringslovens § 16 pkt. 7 og oreigningslovens § 28.

Når ekspropriasjonen ikke blir gjennomført vil rettighetshaverne etter reguleringslovens § 16 pkt. 7 ha krav på en godtgjørelse svarende til 5 pst. av verdien av de tiltak og erstatninger som skjønnnet har pålagt. Verdien fastsettes i mangel av overenskomst ved skjønn.

Etter oreigningslovens § 28 har rettighetshaverne krav på erstatning for skade og ulempe som måtte voldes i anledning av at loven legger visse bånd på deres rådighetsrett allerede fra det tidspunkt da de fikk anledning til å uttale seg om ekspropriasjonssøknaden. Departementet vil for sin del bemerke at rettighetshaverne i det foreliggende tilfelle måtte kunne gå ut fra at deres vanningsanlegg i nær fremtid ville bli nedlagt og at vedlikehold derfor var mindre påkrevet, og kunne sees som en unødvendig fordyrelse av det påtenkte eiendomsinngrep.

Industridepartementet

tilråd:

Planen for den ved kongelig resolusjon 30. april 1965 tillatte ytterligere regulering av

Aursjøen i Skjåk m.v. endres som angitt i Industridepartementets tilråding av 9. august 1968.

25. Det Norske Nitridaktieselskap.

(Konsesjon på kraftleie fra Aust-Agder Kraftverk til smelteverket i Eydehavn.)

Kgl. res. av 9. august 1968.

I forbindelse med planlagt produksjonsutvidelse ved smelteverket i Eydehavn har Det Norske Nitridaktieselskap (DNN) i brev av 11. januar 1968 søkt om konsesjon på kraftleie fra Aust-Agder Kraftverk for tidsrommet 1. juli 1969 til 1. juli 1973.

Hovedstyret for Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen har i brev av 28. mai 1968 gitt følgende uttalelse til departementet:

«Det Norske Nitridaktieselskap (DNN), søknad av 11. januar 1968 om konsesjon på leie av kraft fra Aust-Agder kraftlag (AAK).

1. Innledning.

Som ledd i A/S Rjukanfos' levering av ytterligere inntil 520 GWh pr. driftsår til A/S Alnor i forbindelse med den planlagte produksjonsutvidelse på Karmøy, skal DNN — under forutsetning av konsesjonsmyndighetenes samtykke — av sin Tyssø-kraft for en 5-års periode, ikke utover 1. januar 1973, stille til disposisjon for A/S Rjukanfos 250 GWh pr. driftsår garantert kraft. Jfr. i denne forbindelse hovedstyrets brev til departementet av 6. mars 1967 gitt ved kongelig resolusjon 24. mai 1968 — jnr. 2653 E-67.

En forutsetning fra DNN's side herfor har vært, at det stilles et tilsvarende kvantum til disposisjon på Østlandet av A/S Rjukanfos' Brokkekraft. I samsvar hermed har A/S Rjukanfos ved kontrakt av 18. desember 1967 forpliktet seg til for en tilsvarende 5-års periode, ikke utover 1. januar 1973, å stille til disposisjon for Kristiansand Elektrisitetsverk 70 GWh pr. driftsår, som svarer til det kvantum elektrisitetsverket skal levere til Falconbridge Nikkelverk A/S, jfr. hovedstyrets brev til departementet av 6. mars 1968 — jnr. 4715 E-67. Videre er inngått kontrakt mellom A/S Rjukanfos og AAK, hvorefter A/S Rjukanfos for en 4-års periode, ikke utover 1. juli 1973, har forpliktet seg til å levere til fylkesverket minimum 100 GWh og maksimum 180 GWh pr. driftsår. Av denne kraft aktes levert av AAK minimum 60 GWh og maksimum 140 GWh pr. driftsår til DNN på Eydehavn

for en 4-års periode, ikke utover 1. juli 1973 og 35 GWh pr. driftsår til A/S Arendal Smelteverk for en tilsvarende 4-års periode.

2. DNN's søknad av 11. januar 1968.

Ved brev til departementet av 11. januar 1968 har DNN søkt om konsesjon på leie av inntil 23,3 MW/140 GWh pr. driftsår fra AAK for en 4-års periode fra 1. juli 1969 til 30. juni 1973. Søknaden har denne ordlyd:

«Vi tillater oss herved å søke om konsesjon på leie av inntil 140 GWh pr. år (max. 23,3 MW) fra Aust-Agder Kraftverk i tiden 1. juli 1969—30. juni 1973, i samsvar med vedlagte kontrakt med Aust-Agder Kraftverk, datert 19. oktober 1967.

Kraften skal anvendes til fremstilling av aluminium ved vår fabrikk i Eydehavn.

Vårt selskaps nåværende konsesjoner på leie av kraft til Eydehavn-fabrikken er følgende:

- 1) Ved kongelig resolusjon av 7. juli 1913: 25 000 hk fra A/S Arendals Fossekompagni i henhold til kontrakt av 22. september 1912.
- 2) Ved kongelig resolusjon av 4. mars 1960:
 - a) 500 hk fra A/S Arendals Fossekompagni (inngår i ovennevnte kontrakt).
 - b) Inntil 8 250 kW tilleggskraft fra A/S Arendals Fossekompagni i henhold til kontrakt av 15. oktober 1951.
 - c) Inntil 7 700 kW sommerkraft fra Arendals kommunale Elektrisitetsverk i henhold til kontrakt av 5. juni/11. juni 1957.

Samtlige konsesjoner gjelder så lenge kraftleiekontraktene løper, dog ikke lenger enn til 1. juli 1973.

A/S Arendals Fossekompagni har nå meddelt at selskapet for fremtiden må redusere leveransen av tilleggskraft til Eydehavn. Samtidig regner vi med at kraftbehovet ved fabrikken vil øke med stigende produksjon, og vi har derfor inngått ovennevnte kontrakt om leveranse fra Aust-Agder Kraftverk. Denne kontrakt utløper 30. juni 1973, samtidig med utløpet av konsesjonene for de øvrige kontrakter. Innen denne tid vil vi søke om fornyet konsesjon for hele vår kraftforsyning til fabrikken i Eydehavn.»

På henvendelse herfra har DNN i brev hit av 3. mai d. å. gitt følgende tilleggsopplysninger:

«Under henvisning til vår konsesjonssøknad av 11. januar 1968 til Industridepartementet og telefonsamtale den 2. ds. med konsulent Skagen, sender vi til underretning kopi av vårt brev av 21. oktober 1967 til NVE inneholdende oppgaver over forbruk av kraft 1961—67 ved våre fabrikker i Eydehavn og Tyssedal samt prognoser over forventet behov 1968—75.

Forbruket ved fabrikken i Eydehavn har i de senere år variert mellom 230 og 260 GWh pr. år. Dette kvantum er bare delvis dekket ved våre faste kontrakter:

